

Γιώργος Παυλόπουλος

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη απέδειξε ότι το μόνο που την ενδιαφέρει είναι να «ρίξει» την Τουρκία, αλλά και να ολοκληρωθεί όσο πιο γρήγορα γίνεται η οικοπεδοποίηση και μοιρασιά και της θάλασσας

Η εσπευσμένη υπογραφή της συμφωνίας με την Αίγυπτο για μερική οριοθέτηση της ΑΟΖ των δύο χωρών στη Μεσόγειο, καταληξη αρκετών εβδομάδων εντατικής και μυστικής διπλωματίας, αποδεικνύει ξεκάθαρα ότι η κυβέρνηση Μητσοτάκη ενδιαφέρεται μόνο για δύο πράγματα στη συγκεκριμένη συγκυρία: Αφενός, να ρίξει την Τουρκία στον αδυσώπητο ανταγωνισμό ανάμεσα στις αστικές τάξεις των δύο χωρών και, αφετέρου, να επιταχύνει τη διαδικασία οικοπεδοποίησης και μοιρασιάς και των θαλασσών, ώστε να μπουν σε εφαρμογή όσο το δυνατόν πιο γρήγορα τα - καταστροφικά για το περιβάλλον και τους λαούς - σχέδια εξόρυξης των υδρογονανθράκων.

Η πρώτη διαπίστωση είναι πλέον πασιφανής και επιβεβαιώνει με τον πλέον αδιαμφισβήτητο τρόπο την εκτίμηση ότι η ελληνοτουρκική αντιπαράθεση προκύπτει από τις επιθετικές διαθέσεις που επιδεικνύουν και οι δύο πλευρές του Αιγαίου. Δεν χωράει, άλλωστε, αμφιβολία ότι η Αθήνα δεν θα δεχόταν ποτέ να υπογράψει με την Άγκυρα κανένα κείμενο που θα άφηνε εκτός το Καστελλόριζο - κάτι, όμως, που συνέβη με κάθε επισημότητα στη συγκεκριμένη συμφωνία με την Αίγυπτο. Παράλληλα, δέχθηκε η μοιρασιά να μην είναι ισότιμη, δηλαδή ακριβώς στη μέση της απόστασης που χωρίζει την Κρήτη και τη Ρόδο από τα αιγυπτιακά παράλια, αλλά να γίνει σε ποσοστό 56-44% υπέρ της άλλης πλευράς.

Αντιθέτως, όπως αποδείχθηκε μόλις πρόσφατα (τόσο στο Αιγαίο όσο και στον Έβρο), η κυβέρνηση της ΝΔ δεν θα δίσταζε ακόμη και να οδηγηθεί σε πόλεμο με την Τουρκία, δήθεν για να μην παραβιαστούν τα σύνορα ούτε κατά ένα εκατοστό. Η πατριδοκαπηλεία και ο εθνικισμός, βλέπετε, είναι επιλεκτικές έννοιες, που χρησιμοποιούνται σαν λάστιχο, αναλόγως με τα συμφέροντα και τις πολιτικές προτεραιότητες που υπάρχουν σε κάθε συγκυρία...

Επιφυλάξεις δεν χωρούν ούτε όσον αφορά στη δεύτερη διαπίστωση. Και να υπήρχαν, άλλωστε, τις διέλυσε ο Αιγύπτιος υπουργός Εξωτερικών, Σαμέχ Σούκρι, στις δηλώσεις που έκανε στο πλευρό του Έλληνα ομολόγου του, Νίκου Δένδια: «Η συμφωνία επιτρέπει στην Αίγυπτο και την Ελλάδα να προχωρήσουν τα σχέδιά τους και να μεγιστοποιήσουν τα οφέλη από τον πλούτο που υπάρχει στις αποκλειστικές οικονομικές ζώνες των δύο χωρών, ειδικά τα πολλά υποσχόμενα αποθέματα φυσικού αερίου και

πετρελαίου», δήλωσε χαρακτηριστικά και χωρίς πολλές και περιττές περικοκλάδες.

Με άλλα λόγια: Δένδιας και Σούκρι αποφάσισαν να αφήσουν για το μέλλον τα πιο «καυτά» ζητήματα – τα οποία θα αποτελέσουν ούτως ή άλλως αντικείμενο της συνολικότερης μοιρασιάς στην περιοχή της νοτιοανατολικής Μεσογείου, είτε μέσω Χάγης είτε εκτός αυτής, είτε μετά από «θερμό επεισόδιο» είτε όχι – και επικεντρώθηκαν σε αυτά που τους ενώνουν: Να καταφέρουν ένα πλήγμα στην Τουρκία και να βάλουν μπροστά τη μηχανή του κέρδους για τις μεγάλες πολυεθνικές και το κεφάλαιο των δύο χωρών.

Οι λαοί Ελλάδας και Αιγύπτου, Τουρκίας και Λιβύης, όπως και όλων των άλλων χωρών της περιοχής δεν έχουν κανένα λόγο να χαίρονται ή να λυπούνται για τη συμφωνία που υπογράφηκε στο Κάιρο. Ο δρόμος είναι αυτός της σύγκρουσης με τα συμφέροντα κεφαλαίου και κυβερνήσεων – όπως τον δείχνουν οι Λιβανέζοι που διαδηλώνουν με κύριο σύνθημα την «Επανάσταση» και οι Ισραηλινοί που αμφισβητούν όχι μόνο τη διαφθορά και τον προκλητικό πλουτισμό, αλλά και την προσάρτηση των παλαιστινιακών εδαφών – αναγκάζοντας τον Νετανιάχου να τους κατηγορήσει συλλήβδην ως «αναρχικούς».

Πηγή: [Το ανανεωμένο σάιτ του ΠΡΙΝ](#)